

Sygn. akt I ACa 719/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Walentyna Łukomska-Drzymała
Sędzia:	SA Bożena Oworuszko
Sędzia:	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Protokolant	sekr. sądowy Agnieszka Pawlikowska

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2015 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt IX GC 213/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w L. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

I A Ca 719/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2014 roku Sąd Okręgowy w Lublinie po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L. o zapłatę uwzględniając w całości żądanie powodowej Spółki zasądził od pozwanej 469 372,00zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 157 317,00 zł od dnia 25 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;
- 68 748,70 zł od dnia 6 maja 2011 roku do dnia zapłaty;
- 173 048,70 zł od dnia 7 maja 2011 roku do dnia zapłaty;
- 70 257,60 zł od dnia 8 maja 2011 roku do dnia zapłaty.

Ponadto zasądził od pozwanej na rzecz powódki 30 685,00 tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że (...) Spółka Akcyjna w L. w listopadzie 2010 roku zorganizowała przetarg na dostawę liczników energii elektrycznej w trybie przepisów ustawy prawo zamówień publicznych.

W ogłoszeniu publicznym o zamówieniu zawarte były informacje dotyczące przedmiotu przetargu, warunków i terminu dostawy. Oferentom udostępniona została specyfikacja istotnych warunków zamówienia (SIWZ) wraz z załącznikami:

- nr 1 który zawierał szczegółowy opis przedmiotu zamówienia,
- nr 2a-2d, które stanowiły formularz oferty,
- nr 3 który określał szczegółowy harmonogram, zakres i sposób realizacji poszczególnych dostaw,
- nr 4 który zawierał wzór oświadczenia o spełnieniu warunków udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia (ogłoszenie o zamówieniu oraz specyfikacja istotnych warunków zamówienia wraz z załącznikami - karty nr 190-202, 209-254).

W dniu 1 grudnia 2010 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. złożyła ofertę na dostawę liczników jedno - i trójfazowych, która została wybrana i zaakceptowana przez (...) Spółkę Akcyjną w L. (formularz oferty i dokumenty przetargowe – karty nr 63-92, 252-253, 214-215).

Oferent złożył oświadczenie o zapoznaniu się z dokumentem SIWZ i braku zastrzeżeń oraz wykonaniu zobowiązanie zgodnie z warunkami określonymi w tym dokumencie. W punkcie II SIWZ znalazł się zaś zapis, że termin realizacji dostaw określa harmonogram przedstawiony w załączniku numer 3.

W dniu 12 stycznia 2011 roku strony zawarły dwie umowy:

- nr (...) o dostawę 14137 sztuk liczników statycznych trójfazowych bezpośrednich, z wynagrodzeniem określonym na kwotę 2.205.909,20 zł brutto oraz
- nr (...) o dostawę 5504 sztuk liczników statycznych jednofazowych bezpośrednich, z wynagrodzeniem określonym na kwotę 399.535,36 zł brutto.

Końcowy termin spełnienia świadczenia oznaczony został na dzień 30 września 2011 roku.

Ponadto strony ustaliły, szczegółowy harmonogram dostaw określa załącznik nr 2 (umowy z dnia 12 stycznia 2011 roku - karty nr 41-52, 203-208, 184-189).

Załącznik nr 2 nie został sporządzony (okoliczność bezsporna).

Natomiast zgodnie z załącznikiem nr 3 do SIWZ (załącznik nr 3 – karta nr 216):

- termin dostawy pierwszej partii liczników trójfazowych w ilości sztuk 3500 wyznaczono na dzień 31 stycznia 2011 roku,
- termin dostawy drugiej partii 3500 sztuk na dzień 31 marca 2011r.,
- termin dostawy trzeciej partii 2500 sztuk na dzień 31 maja 2011r.,
- termin dostawy czwartej partii 2500 sztuk na dzień 31 lipca 2011r.,
- termin ostatniej partii 2137 sztuk na dzień 30 września 2011r.

Powodowa spółka dokonał dostawy w dniach:

- 24 marca 2011 roku (1000 liczników z umowy (...), protokół (...)),
- 4 kwietnia 2011 roku (1400 liczników z umowy (...), protokół (...)),
- 6 kwietnia 2011 r. (1100 liczników z umowy (...), protokół (...)),
- 6 kwietnia 2011 r. (960 liczników z umowy IZ 356/3/310, protokół (...)).

Dostawa poszczególnych transz urządzeń z każdej partii odbywała się w oparciu o bieżące uzgodnienia między stronami (faktury VAT, protokoły zdawczo-odbiorcze – karty nr 53- 60, 93-108).

(...) Spółka Akcyjna w L. stwierdzając opóźnienia w dostawie poszczególnych partii liczników trójfazowych w stosunku do harmonogramu stanowiącego załącznik nr 3 do SIWZ naliczyła w dniu 8 kwietnia 2011 roku kary umowne:

- w wysokości 463241,10 zł z tytułu opóźnienia w wymiarze łącznie 42 dni w dostawie I partii liczników trójstatycznych;
- w wysokości 66177,30 zł z tytułu opóźnienia w wymiarze łącznie 6 dni w dostawie partii liczników trójstatycznych na podstawie § 8 ust. 3 lit. a) umowy nr (...);
- w wysokości 27967,52 zł z tytułu opóźnienia w wymiarze łącznie 14 dni w dostawie I partii liczników jednostatycznych;
- w wysokości 11968,08 zł z tytułu opóźnienia w wymiarze łącznie 6 dni w dostawie II partii liczników jednostatycznych (noty księgowe z dnia 11 kwietnia 2011 roku – karty nr 116-119).

Za podstawę wymierzenia powyższych kar przyjęta została kwota odpowiadająca 0,5 % wartości całego kontaktu.

(...) Spółka Akcyjna w L. wyznaczyła jednocześnie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. termin do zapłaty kar umownych na dzień 15 kwietnia 2011 roku.

Pismem z dnia 11 kwietnia 2011 roku (...) Spółka Akcyjna w L. oświadczyła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., iż dokonuje potrącenia należności przysługującej jej z tytułu kar umownych w łącznej wysokości 569 372,00 zł z należnościami przysługującymi drugiej stronie umowy z tytułu dostaw liczników w kwocie 620 867,10 zł brutto. Pozostałą kwotę w wysokości 51 495,10 zł (...) Spółka Akcyjna w L. uiściła (oświadczenie o potrąceniu – karta nr 215).

Powodowa Spółka zakwestionowała zasadność naliczenia kar umownych, a w związku z tym samą skuteczność potrącenia i wzajemnego umorzenia wierzytelności. Wezwała (...) Spółkę Akcyjną w L. do zapłaty wynagrodzenia z tytułu dokonanych przez nią dostaw liczników, w wysokości 569 372,00 zł (zawezwanie do próby ugodowej – karty nr 119-121, protokół rozprawy z dnia 31 maja 2012 roku – karta nr 122).

Pomiędzy stronami toczył się spór o zapłatę na podstawie tych samych umów obejmujący inne dostawy liczników [(...) i (...) – wyroki z uzasadnieniami k. 440 – 358] .

W sprawie pozwana podniosła zarzut potrącenia jej wierzytelności z tytułu kar umownych podniesiony w oparciu o tę samą argumentację co w sprawie niniejszej.

Sąd pierwszej instancji uznał zarzut potrącenia za uzasadniony i wyrokiem z dnia 15 lipca 2013 roku zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w L. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 18 771,53 zł, zaś w części 81 228,47 zł oddalił powództwo, ze względu na skutecznie w ocenie Sądu podniesiony zarzut potrącenia (orzeczenie wraz z uzasadnieniem – karty nr 340-358).

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Lublinie na skutek apelacji powoda i pozwanego zmienił zaskarżony wyrok podwyższając zasądzoną kwotę do kwoty 100 000,00 zł (orzeczenie wraz z uzasadnieniem – karty nr 399-407). Sąd Okręgowy wskazał, że skoro strony nie sporządziły załącznika nr 2 do umów, który miał dotyczyć szczegółowego harmonogramu dostaw, terminem miarodajnym do naliczania kar umownych zastrzeżonych w umowie jest przewidziana w § 2 data 30 września 2011r.[k. 407].

Sąd Okręgowy rozstrzygając sprawę niniejszą wskazał, że spór w sprawie dotyczył wyłącznie zasadności i prawidłowości potrącenia dokonanego przez pozwaną. W ocenie Sądu pierwszej zarzut potrącenia nie jest skuteczny, gdyż nie został spełniony warunek istnienia wierzytelności przedstawionej do potrącenia z tytułu naliczenia kar umownych. Naliczenie przez pozwaną Spółę kar umownych było niezasadne.

Zgodnie z § 2 ust. 10 obydwu umów z dnia 12 stycznia 2011 roku jeżeli urządzenie [...] zostanie dostarczone po terminie określonym w harmonogramie stanowiącym załącznik nr 2 wówczas odbiorca obciążony dostawcą karą określoną w § 8 pkt 3 a umów.

Ustalenie obowiązku zapłaty kary umownej powinno być zastrzeżone wprost w umowie [tak SN w orzeczeniu z dnia 9 września 1970 r. I CR 362/70, LEX nr 6787]. Nie może zatem być więc oparte na domniemaniach lecz musi być wyrażone w sposób czytelny dla stron tej czynności w treści umowy lub w aneksie [załączniku] do umowy.

Jednakże strony nie sporządziły załącznika numer 2 do umowy zawierającego terminy dostaw. Za taki, wbrew stanowisku pozwanej spółki, nie może być uznany załącznik do SIWZ sporządzony na etapie postępowania przetargowego. Zapis umowy w sposób jednoznaczny odnosi się do załącznika do umowy i nie może być dowolnie przez strony rozszerzany na inne dokumenty.

W ocenie Sądu Okręgowego zasady wykładni oświadczeń woli stron umowy przewidziane w art. 65 k.c. nakazują przyjęcie założenia, iż wola stron była racjonalna i miała na celu osiągnięcie rezultatu zgodnego ze zdrowym rozsądkiem i interesem stron.

Na tej podstawie Sąd przyjął, że strony zawierając umowy z dnia 12 stycznia 2011 roku określiły jedynie termin końcowy dostaw na dzień 30 września 2011 roku i możliwość naliczenia kar umownych byłoby możliwe dopiero od tej daty.

Mając na uwadze sprzeczności w zapisach umów § 2 ust 2 z twierdzeniami strony pozwanej o stosowaniu załącznika numer 3 do SIWZ należy stwierdzić, że racjonalnie działający przedsiębiorca nie zawarłby umowy, której poszczególne zapisy się wykluczają. Sąd Okręgowy miał na uwadze, że ze względu na datę zawarcia umowy zgoda na szczegółowy harmonogram przewidziany w § 3 SIWZ byłaby nieracjonalna, ze względu na zbyt wczesny pierwszy termin dostawy, praktycznie nie możliwy do zrealizowania.

Sąd wskazał również, że w zamówieniu zbiorczym z dnia 20 stycznia 2011 roku (karta nr 255) wskazany jest termin dostawy 30 września 2011 roku, zaś dopisek „według harmonogramu dostaw według umowy” dotyczy nieistniejącego załącznika numer 2 do umów, w związku z czym to odesłanie jest bezskuteczne.

Na tej podstawie Sąd Okręgowy uznał, że nie ma podstaw do przyjęcia, że doszło do niewykonania lub niewłaściwego wykonania umowy w rozumieniu powołanego wyżej art. 484 § 1 k.c.

Bez znaczenia zatem pozostają twierdzenia stron i zeznania świadków o opóźnieniach w dostawach względem harmonogramu dostaw będącym załącznikiem do SIWZ, skoro nie był on częścią umowy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. Na poczet kosztów procesu zasądzonych na rzecz powodowej spółki składają się kwoty: 23468,00 złotych tytułem należnej opłaty od pozwu, 7200 złotych ustalone na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późniejszymi zmianami) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana Spółka zaskarżając wyrok w całości zarzucając mu :

- art. 65 § 1 i 2 kc, art. 66 § 1 i 2 kc, art. 70 § 1 i 2 kc oraz art. 59 kc, art. 353¹ kc, art. 354 § 1 i 2 kc, art. 355 § 1 i 2 kc, art. 483 § 1 kc, art. 488 § 1 kc, oraz zapisów umowy w tym w szczególności § 2 pkt 1 - 3, § 8 ust 3 lit a) w zw. z § 4 umowy, poprzez błędną ich wykładnię oraz zastosowanie i niezasadne uznanie, że w sprawie strony nie umówiły się w zakresie wiążących terminów dostaw według harmonogramu, a taki według SIWZ nie stanowił harmonogramu, w tym jako załącznika do umowy, że nie było podstaw do naliczenia kar umownych i w konsekwencji podstaw do potrącenia, mimo, że umowa została zawarta (bezsporne, oferta, podpisy stron) a której integralną częścią był stanowiący załącznik harmonogram, w tym zgodnie z SIWZ, a który jednoznacznie określał terminy dostaw partii, a które to zostały bezspornie przekroczone (w tym tak też wykonywał i rozumiał stosunek umowny sam powód, usprawiedliwiał w pismach zwłokę w dostawach), a umowa jednoznacznie przewidywała uprawnienie do naliczenia kar umownych z tego tytułu, a które to zgodnie z umową zostały skutecznie przez pozwanego naliczone powodowi i potrącone z przedmiotowych wierzytelności powoda.

- art. 498 § 1 i 2 kc, art. 499 kc, art. 501 kc oraz zapisów umowy, poprzez błędną ich wykładnię oraz zastosowanie i niezasadne uznanie, że pozwany nie określił w sprawie dokładnie wierzytelności do potrącenia, mimo, że oświadczenie o potrąceniu jak i zarzut w tym zakresie był skuteczny zgodnie z uprawnieniami i jednoznacznie wskazał na należności z tytułu kar umownych pozwanego potrącone z wierzytelności powoda, w tym jak dochodzonych przedmiotowym pozwem, potwierdzone stosownymi dokumentami (m.in. umowy, noty, faktury, oświadczenia, roszczenie powoda - w tym jako bezsporne w sprawie).
- art. 233 § 1 i 2 kpc, art. 231 kpc, art. 229 kpc, art. 328 § 2 kpc, poprzez błędną i sprzeczną ocenę materiału dowodowego, naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyciągnięcie nieprawidłowych wniosków w zakresie ustalonego stanu faktycznego, w tym bezpodstawne nieuwzględnienie zeznań części świadków wywołanych przez pozwanego, oraz sprzeczne i bezpodstawne uznanie, że w sprawie nie było wiążącego harmonogramu - poprzez błędne wskazanie, że strony nie umówiły się w zakresie wiążących terminów dostaw według harmonogramu, a taki według SIWZ nie stanowił harmonogramu, w tym jako załącznik do umowy, że nie było podstaw do naliczenia kar umownych i w konsekwencji podstaw do potrącenia, mimo, że umowa została zawarta (bezsporne, oferta, podpisy stron), której integralną częścią był stanowiący załącznik harmonogram, w tym zgodnie z SIWZ, a który jednoznacznie określał terminy dostaw partii, a które to zostały bezspornie przekroczone (w tym tak też wykonywał i rozumiał stosunek umowny sam powód usprawiedliwiał w pismach zwłokę w dostawach), a umowa jednoznacznie przewidywała uprawnienie do naliczenia kar umownych z tego tytułu, a które to zgodnie z umową zostały skutecznie przez pozwanego naliczone powodowi i potrącone z przedmiotowych wierzytelności powoda, w tym pominięcie znaczenia SIWZ jako wiążącego dokumentu w sprawie i załącznika do umowy, oferty, pism i korespondencji stron w sprawie w której powód usprawiedliwiał zwłokę, uznawał co do istoty próbując pokryć kary liczników (notatka).Apelujący wnosił o zmianę wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Powódka wnosila o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Apelacyjny w całości przyjmuje ustalenia Sądu Okręgowego za własne i w całości podziela prawną ocenę roszczenia powoda, oraz bezpodstawności roszczenia pozwanego z tytułu kar umownych zastrzeżonych w umowie.

W ocenie Sądu dostawy wykonane zostały przez powodową Spółkę w terminie zastrzeżonym w umowie. Tym samym nie doszło do nienależytego wykonania umowy, a zatem pozwana nie miała prawa do naliczania kar umownych.

Podniesiony w apelacji zarzut sprzecznej i błędnej oceny materiału dowodowego oczywiście nie jest uzasadniony.

Zgodnie z § 2 ust. 1 umowy szczegółowy harmonogram dostaw miał określać załącznik nr 2 do niniejszej umowy, a zgodnie z § 10 zmiany postanowień umowy miałyby być dokonywane na piśmie pod rygorem nieważności. Poza sporem jest, że załącznik nr 2 nie został sporządzony, a strony nie dokonały zmiany zapisu § 2 umowy.

Z tego względu powoływanie się przez apelującą na zeznania świadków, z których miałyby wynikać przyjęcie przez strony szczegółowego harmonogramu dostaw w formie ustnego porozumienia, jest oczywiście bezskuteczne.

Postanowienia umowy regulując kwestię harmonogramu dostaw nie odsyłały także do załącznika nr 3 SIWZ, mimo że takie ukształtowanie treści umowy było możliwe. Strony w umowie uzgodniły sporządzenie odrębnego dokumentu pod nazwą szczegółowy harmonogram dostaw i tylko ten dokument miał uregulować terminy dostaw częściowych. Z tego względu nie jest uzasadnione powoływanie się przez pozwaną na przewidziany w załączniku nr 3 harmonogram dostaw, gdyż dokument ten nie stanowił elementu umowy.

O zakresie zastosowania kar umownych rozstrzyga treść dokonanego przez strony zastrzeżenia umownego. Zarówno samo zastrzeżenie kary umownej, jak i szczegółowe jej uregulowania zależą od umownego uznania i ułożenia przez strony w ramach swobody umów ustanowionej w art. 353¹ k.c. [tak SN w orzeczeniu z dnia 20 maja 1998 r. I CKN 671/97, Lex 519197].

Skoro strony zastrzegły obowiązek zapłaty kary umownej na wypadek nienależytego wykonania zobowiązania w postaci opóźnienia dostaw mogło ono powstać jedynie wówczas gdyby powodowa Spółka dopuściła się naruszeń obowiązków dotyczących terminów dostaw zastrzeżonych w umowie [tak SN w orzeczeniach z 24 maja 2012r. V CSK 260/11, Gazeta Pr. 2012/101/1, wyroku z 8 stycznia 2011r., I CSK 315/10, Lex 784898,]. Jedynym zaś terminem zastrzeżonym w umowie do dostarczenia umowy jest 30 września 2011r.

Z tego względu prawidłowa jest wykładnia postanowień umowy dokonana przez Sąd Okręgowy, że roszczenie pozwanej z tytułu kary umownej przewidzianej w umowie na wypadek niewykonania umowy w terminie aktualizowało się dopiero w przypadku gdyby, dostawy nie były zrealizowane do dnia 30 września 2011r. Taka sytuacja w sprawie nie miała miejsca.

Z tych względów nieuzasadnione są zarzuty naruszenia przez Sąd Okręgowy naruszenia prawa materialnego art. 65 § 1 i 2 kc, art. 66 § 1 i 2 kc, art. 70 § 1 i 2 kc oraz art. 59 kc, art. 353¹ kc, art. 354 § 1 i 2 kc, art. 355 § 1 i 2 kc, art. 483 § 1 kc, art. 488 § 1 kc, oraz zapisów umowy w tym w szczególności § 2 pkt 1 - 3, § 8 ust 3 lit a) w zw. z § 4 umowy oraz art. 498 § 1 i 2 kc, art 499 kc, art. 501 kc.

W ocenie Sądu Apelacyjnego podniesiony przez pozwaną zarzut potrącenia nie mógł być w sprawie uwzględniony także ze względu na prawomocne przesądzenie o braku podstaw do naliczania przez pozwaną kar umownych z tytułu opóźnień w dokonywaniu dostaw częściowych w stosunku do terminów przewidzianych w załączniku nr 3 SIWZ.

Jak wskazano wyżej Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie (...), rozpoznając apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 15 lipca 2013r. w sprawie (...), przesądził o braku podstaw do naliczania kar umownych przez pozwaną Spółkę na podstawie harmonogramu dostaw przewidzianych w załączniku nr 3 SIWZ. Wskazał również, że zgodnie z § 2 umowy jedynym terminem miarodajnym do naliczania kary umownej mógł być tylko dzień 30 września 2011r., który został zastrzeżony w umowie.

Zgodnie z art. 365 § 1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Określona w tym przepisie moc wiążąca prawomocnego orzeczenia stanowi pozytywny skutek prawomocności orzeczenia, w odróżnieniu od opisanej w art. 366 k.p.c. powagi rzeczy osądzonej, traktowanej jako negatywny skutek prawomocności wyroku, zaś oba te skutki składają się na tzw. prawomocność materialną orzeczenia.

Podstawowym celem powyższych regulacji jest zapewnienie orzeczeniom prawomocnym formalnie cech niewzruszalności i stabilności w celu uniemożliwienia ich wzruszenia i zapewnienia należytej ochrony prawnej zawartym w nich rozstrzygnięciom.

W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że powaga rzeczy osądzonej i moc wiążąca orzeczenia w zasadzie odnoszą się tylko do treści jego sentencji, a nie uzasadnienia, natomiast zawarte w uzasadnieniu motywy rozstrzygnięcia mogą mieć znaczenie dla ustalenia zakresu mocy wiążącej i powagi rzeczy osądzonej prawomocnego orzeczenia, czyli dla określenia granic jego prawomocności materialnej w rozumieniu art. 365 § 1 k.p.c. (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 8 czerwca 2005 r. V CK 702/04, niepubl., z dnia 15 lutego 2007 r. II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008/A/20, z dnia 21 czerwca 2007 r. IV CSK 63/67, z dnia 15 listopada 2007 r. II CSK 347/07 i z dnia 13 marca 2008 r. III CSK 284/07, niepubl.).

W nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie także przyjmuje się moc wiążącą prawomocnych rozstrzygnięć prejudycjalnych. Wskazuje się, że związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, iż sąd obowiązany jest uznać, że kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku, nawet jeżeli argumentacja prawna, na której opiera się to rozstrzygnięcie jest nietrafna. W późniejszej sprawie kwestia ta nie może być już w ogóle badana (porównaj między innymi wyroki: z dnia 8 stycznia 2002 r. I CKN 730/99, z dnia 12 lipca 2002 r. V CKN 1110/00, z dnia 7 stycznia 2004 r. III CK 192/02, z dnia 13 października 2005 r. I CK 217/05, z dnia 8 marca 2010 r. II PK 258/09, z dnia 29 września 2011 r. IV CSK 652/10, z dnia 28 marca 2012 r. II UK 327/11 i z dnia 19 października 2012 r. V CSK 485/11, niepubl.).

Wprawdzie zagadnienie powstania roszczenia z tytułu kar umownych nie było przedmiotem żądania pozwu, ani w sprawie niniejszej, ani w sprawie (...) jednakże stanowiło istotny element rozstrzygnięcia sądu o zasadności roszczenia dochodzonego pozwem. W obydwu sprawach zarzut potrącenia wynikał z tej samej podstawy faktycznej wskazywanej przez podnoszącego zarzut i miał prowadzić do oddalenia powództwa [w całości lub części]. Przesądzenie przez Sąd Okręgowy w sprawie (...), o braku podstaw do naliczania kar umownych przez pozwaną Spółkę z uwagi na brak podstawy do przyjęcia, że załącznik nr 3 SIWZ stanowił szczegółowy harmonogram dostaw, wpływało w sposób bezpośredni na treść wydanego w sprawie wyroku.

Podnoszenie zatem w sprawie niniejszej przez pozwaną Spółkę zarzutu potrącenia na tej samej podstawie, co w sprawie (...), z uwagi na art. 365 § 1 kpc nie mogło być oceniona inaczej niż w sprawie (...).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanej na podstawie art. 385 kpc.

Rozstrzygając o kosztach procesu za drugą instancję Sąd Apelacyjny zasądził od pozwanego, na rzecz powoda koszty procesu w wysokości 1 800zł.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowił art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 2 ust. 2, § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu [Dz. U. Nr 163, poz. 1349].

W tym zakresie Sąd popełnił błąd i ustalił wysokość stawki wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego omyłkowo przyjmując, że wartość przedmiotu sporu wynosił kwotę poniżej 50 000zł. Omyłka ta wynikała z zapisania w apelacji przez pozwanego wartości przedmiotu zaskarżenia w sposób wprowadzający w błąd jako „46 9372,00”zł, zamiast „469 372zł” [k. 442], co sugerowało wartość przedmiotu zaskarżenia na poniżej 50 000zł.

Ponieważ wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła kwotę ponad 200 000zł, to zgodnie z § 2 ust. 2, § 6 pkt 7 i § 12 ust. 1 pkt 2 wysokość minimalnej stawki wynagrodzenia pełnomocnika wynosi 5 400zł i taka kwota winna być zasądzona.